

Какъ ме те примамахъ съ дъхътъ си,
 въ моя пъть растящите цвѣтя!
 Азъ минавахъ покрай тяхъ нехайно
 съсъ усмивка на уста.

Че за друго азъ самъ, купнеяхъ —
 мина то нехайно покрай менъ....
 Съсъ тъга за тяхъ сега мечтая,
 дома върнатъ уморенъ.